

22. януарий, следъ мене Стамболовъ съ Караминковъ. Още сжщия день следъ моето заминаване, Иларионъ писа на майка ми и се подписа „Лудото Уруче“. Това сж псевдоними, които всѣки отъ насъ имаше. Тѣй, напримѣръ, Тома Кърджиевъ наричахме „Уста Герги“, а Георги Х. Петровъ Петковичъ — „Кръстника“, а Стамболовъ се подписваше съ много имена; въ едно писмо до Уста Герги той се подписалъ „Цеко Мравката“ (арх. Нар. Библ., № 237).

Иларионъ заминалъ по-подире, защото братъ ми Георги накаралъ сестра ми Петра да ушие и за тѣхната чета байракъ, като онзи, който азъ взехъ за Ботевата чета.

Въ Горна Орѣховица Стамболовъ и Измирлиевъ се тревожеха за Илариона и Иванъ Пановъ Семерджиевъ писа на 11. февруарий на Маринъ Станчевъ въ Лѣсковецъ:

Бай Марине,

У тебе ще дойдатъ двама гости отъ Влашко за въ Сливенъ. Тѣ сж наши хора. Ако сж вече дошли, то извести ни колкото може по-скоро, защото тукъ има двама хора, които искатъ непременно да се срещнатъ съ тѣхъ. Ако ли още не сж дошли, то щомъ дойдатъ, извести ми.

Вашъ за винаги

Диму Петковъ (псевдонимътъ
на Иванъ Пановъ Семерджиевъ)

Г. Орѣховица
на 11. февруарий 1876 г.

(Изъ „Миналото“, документи по политическото ни възраждане, подъ редакцията на П. С. Кършовски).

Тия двама души, които ще дойдатъ отъ Влашко, сж Иларионъ и братъ ми, а които се интересуватъ въ Г. Орѣховица сж Стамболовъ и Измирлиевъ. Чакъ на 21. мартъ Стамболовъ отива въ Свищовъ, гдето (Н. Б. № 137) дохожда и Иларионъ и двама-